

Povera všeobecného volebného práva

Branislav Michalka

23. novembra 2023 ✚ **Politika** ✚ **Komentár**

Fetišu všeobecného volebného práva, sme sa v európskej civilizácii naplno začali klaňať koncom 19. a začiatkom 20. storočia. Išlo o zavŕšenie 150-ročného revolučného procesu, v rámci ktorého boli v ideologickom hrnci zmiešané tri zložky – dve iluzívne a jedna reálna. Vďaka tejto jedinej reálnej zložke sa dožila nakoniec idea všeobecného volebného práva dnešných dní.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Prvou iluzívnou zložkou bola idealizovaná tradícia antickej demokracie, ktorá bola v skutočnosti vládou úzkej skupiny slobodných otrokárov, v rámci ktorej úlohu tzv. ľudu hrali slobodní občania, tvoriaci veľmi obmedzenú menšinu. Sfalšovaním tejto reality renesančnými humanistami v 15. a 16. storočí a osvietencami počas 18. storočia, vznikla romantizovaná predstava antickej demokracie ako matky hlasovacieho práva ľudu, vlády ľudu a prameňa slobody.

Druhou iluzívnou zložkou v hrnci všeobecného hlasovacieho práva bolo nehorázne bľabotanie francúzskeho (resp. švajčiarskeho) spisovateľa Jeana-Jacquesa Rousseaua o vrodenej dobrej povahe prírodného, necivilizovaného človeka (popretie dedičného hriechu), o vôli ľudu, o moci pochádzajúcej z ľudu, o slobode ako pôvodnom stave človeka žijúceho v prírode a mnohé ďalšie nezmysly, ktoré sa stali od 18. storočia základnými kameňmi všetkých revolučných, ľavicových, marxistických aj neomarxistických utópií.

Nemá zmysel opakovať argumenty génia kontinentálnej kontrarevolúcie Josepha de Maistre, ktorý dokázal vyvrátiť a zosmiešniť Rousseauove bľabotanie poukázaním na niekoľko základných faktov ľudského života a dejín. Chcel by som len upozorniť všetkých milovníkov demokracie, aj tých alternatívnych, aby si spomenuli koľkokrát sa oni sami rozčulovali, že sa stále (po dvoch storočiach pachtenia a vodopádov krvi) akosi nedarí naplniť tú sladkú ideu demokracie a rovnosti. Prečo asi?

Treťou, a pritom jedinou živou a reálnou zložkou v bublajúcej omáčke všeobecného volebného práva bola stredoveká tradícia stavovských volebných privilégií, kláštorných volieb, cechových volieb, volieb v mestských zastupiteľstvách, spolkoch, dedinských občinách, krajských, župných a lokálnych zhromaždení, ktorá vďaka svojej masovosti jedine kresťanskému chápaniu ľudskej dôstojnosti a autonómie osobnosti, a bola založená na širokej autonómii a partikularizme jednotlivých komponentov spoločnosti.

Využíjúc (a zneužíjúc) životnosť tejto stredovekej kresťanskej tradície a spoločenského zvyku, nalepila na ňu humanistická a osvietenská propaganda ilúzie antickej demokracie a rousseauovské blabotanie o všeobecnej spoločenskej rovnosti (nie rovnosti pred Bohom), moci ľudu a vôli ľudu, ktoré nikto nikdy až po dnes reálne v dejinách ľudstva nevidel. Z tohto rozporu medzi utopickým slintaním v neutíchajúcom nadšení a realitou, nakoniec pochádzajú všetky tie pocity zrady demokratických ideálov, ktoré zmietajú ľuďom. Ten samozrejme nie je hlúpy, naopak – dedičný hriech ho robí značne mazaným a egoistickým, a tak ľahko zistí, že tu niečo s tou demokraciou a rovnosťou akosi neseďí, a škrabe sa pochybovačne za uchem.

Avšak omáčka pre ľud bola nakoniec šťastlivo dovarená a začal sa boj o všeobecné volebné právo, čiže o právo voliť politických zástupcov vyplývajúce z jedinej skutočnosti – z narodenia sa. Kým totiž zložitý, štruktúrovaný, stavmi členený a partikularizovaný volebný život kresťanského stredoveku pracoval s dvoma základnými prvkami – zásluhovosťou a privilegovanosťou, tak moderná idea všeobecného hlasovacieho práva pracuje s popretím týchto základov. Pracuje so všeobecnosťou, ktorá nie je ohraničená žiadnou podmienkou akejkoľvek zásluhy voliča vykonanej pre komunitu. Tak dochádza k popretiu základného zdravého rozumu, ktorý velí udeľovať právo podieľať sa na rozhodovaní o živote komunity len tým členom komunity, ktorí nejakým spôsobom už preukázali ochotu, záujem a úsilie podieľať sa na jej zvelaďovaní.

Dnešný stav všeobecného volebného šialenstva zašiel tak ďaleko, že volebné právo majú zločinci vo výkone trestu (čiže tí, čo spoločnosti otvorene škodili), ľudia, ktorí doposiaľ neodviedli do komunitnej pokladnice ani cent daní (čiže tí, ktorí zo spoločnosti len profitujú) alebo dokonca, ako potvrdenie bláznivosti myšlienky všeobecného volebného práva – aj duševne chorí ľudia.

Elementárny rozum velí, aby volebné právo bolo poskytnuté len tomu, kto svojou činnosťou preukázal, že mu na komunite trvalo záleží a je ochotný pre ňu niečo urobiť. Napríklad tým, že päť rokov platí dane. Pri poskytovaní volebného práva zločincovi a bláznovi je vôbec zbytočné dovoliť sa elementárneho rozumu dospelých ľudí. Toto sú veci, ktoré chápu aj päťroční chlapci hrajúci sa na vojakov.

Najnovšie znížovanie vekovej hranice pre voličov v Európskej únii potvrdzuje opäť, že ide v jej prípade o dôsledné napĺňanie osvietenskej, slobodomurárskej, marxistickej a neomarxistickej tradície, ktorá stojí pri jej zrode, nech si mytológia kresťanských demokratov vo svojich hviezdíčkových ságach tvrdí čokoľvek.

Šestnásťročné dieťa, najlepšie s transrodovým chaosom v hlave, nemajúce reálnu zodpovednosť za nič, ničím neprispievá do spoločnosti okrem promiskuitných radovánok a natriasania sa na diskotéke, má mať pri určovaní chodu a budúcnosti komunity hlas rovnakej ceny, ako napríklad 60-ročný robotník, otec troch detí, ktorý 40 rokov odvádza komunite do spoločnej kasy dane. A prečo nie už päťročné dieťa? Z pohľadu antidiskriminačnej optiky a logiky predsa nie je rozdiel medzi ním a zločincovi či bláznom. Len morálny, ale ten je predsa v modernej spoločnosti zanedbateľný.

Samozrejme, všeobecné volebné právo nemá len túto svoju tragickú stránku, ktorá spočíva v tom, čo Blanc de Saint Bonnet trefne nazval „ubúdaním všeobecného rozumu“, a ktorú sme práve demonštrovali. Má aj svoju komickú stránku – paradox narastajúceho redukovania reálnej slobody človeka, lisovaného v byrokratickom, nadnárodnom, firemnom a ideologickom lise. Pravdaže, za neustáleho propagandistického ospevovania slobody.

Na konci tejto slepej uličky a pasce čaká milovníkov slobody, rovnosti a bratstva poznanie pravého účelu tejto dvojstoročnej klauniády: zničenie jedinej reálnej a živej časti tohto sna o všeobecnom hlasovacom práve – kresťanskej tradície slobody, dôstojnosti a autonómie ľudskej osoby. Slobody obmedzenej, lokalizovanej, hierarchickej – ale reálnej, ako je reálny dedičný hriech, ktorý ju obmedzuje. Dôstojnosti odvodenej od Boha a jeho stvoriteľského diela – pretože bez Neho nebude žiadna. Autonómie v Božom Poriadku – pretože bez Jeho Poriadku niet autonómie, len pohanská tyrania, ktorá logicky priškrcuje Hobbesov boj všetkých so všetkými, aby nenastal chaos a anarchia.

Všeobecné volebné právo speje nezadržateľne k svojmu cieľu – všeobecnej tyranii, pretože (hanba ma fackuje, že sa musím uchýliť k takej banálnej fráze, ale) – hlupák, ktorý chce mať všetko, nemá nakoniec nič.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/povera-vseobecneho-volebneho-prava/>